

Ἡ δεσποινὶς Μ** εἶχεν ἀποσπάσει προχθὲς ἐν Φαλήρῳ μικρὸν ἔπαινον τῆς καλλιτοῦς τῆς παρ' ἐνός . . . μύωπος.

Ἐν τῇ εὐσυνειδησίᾳ τῆς ἀπήντησε :

— Comme il est stupide !

Ὁ πρὸς δὲ ἀπηυθύνοντο τὰ γαλλικὰ μὴ καλοακούσας ἐρωτᾷ τὸν γείτονά του τί λέγει. Καὶ αὐτὸς :

— Ἡ δεσποινὶς λέγει ὅτι εἶναι βλάξ.

Μετ' ὀλίγον εἰς τὴν προσεφώνησε λίαν δραματικῶς : ᾧ !
Kara—Bête !

Προχθὲς ῥωτώμεν τί εἶχεν ἀπόψε εἰς τὸν Ἀπόλλωνα.

— Τί νὰ ἔχῃ; Δράμα ἐπὶ δράματος, θέατρον ἐπὶ θεάτρου, Τσίντος, ἐπὶ Πεταλά, Βονασέρα ἐπὶ Ἀλεξιάδου καὶ ὅλα τὰ ἐπὶ ἐπὶ τῶν ἐπὶ, ἐκτός . . . δράματος ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Ἐξωδίκως μανθάνομεν ὅτι ὁ κ. Ἀλέξανδρος Κουμουνοῦρος μαθὼν ὅτι οἱ φίλοι του πρόκειται νὰ διαθέσουν 30,000 δραχμὰς πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ ἔδωκε τρανὸν δαῖγμα μετριοφροσύνης παρακαλέσας ἀντὶ πάσης ἄλλης ἐπιδείξεως νὰ τοῦ δώσουν σ' τὸ χέρι τὸ συναχθὲν ποσόν.

Τί ἀρχαιοπρεπὲς ὁπαδὸς τοῦ ἀλάθε βιώσας !

Κατὰ τὴν παράστασιν τοῦ «Ὁθέλλου» εἰς τὸν Ὀρφέα, τοιαῦται ἦσαν αἱ ὠρυγαὶ τοῦ Μαύρου τῆς Ἐνετίας Ταβουλάρη, ὥστε πολλοὶ ἐνόμισαν ὅτι εἰσέβαλεν εἰς τὸ θέατρον τὸ λεοντάρι τοῦ βασιλικοῦ κήπου.

Τόσπν φήμην κατέκτησαν τὰ λογοπαίγνια τοῦ Βασιλέως μας ἐν Εὐρώπῃ, ὥστε ἤρχισαμεν νὰ τὸν φιλοδοξοῦμεν ἐπίτιμον Συντάκτην τοῦ «Μὴ Χάνεσαι».

*Ἀν ἀκούσωμεν τὸν Βασιλέα, ἐν μέσῳ θέρει θὰ πολέμησωμεν με τοὺς Τούρκους διότι εἶπεν ὅτι θὰ ὀδηγήσῃ τοὺς Ἕλληνας ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ Λεωνίδα μας. Τώρα εἶναι ζήτημα ἀν' ἡ σκιά αὕτη θὰ εἶναι τόσῳ μεγάλη, ὥστε νὰ προφυλάττῃ ὅλους ἀπὸ τὸν ἥλιον ἢ θὰ τὴν κρατήσῃ ὁ Βασιλεὺς μόνον δι' ἑαυτὸν ὡς πρωτότυπον ὀμβρέλλαν.

Ἐν τῇ Ὀδῷ Σταδίου ὑπὸ τὴν νεόδμητον οἰκίαν τοῦ κ. Παναγιωταρεᾶ, ἀντικρὺ τῆς οἰκίας Μαύρου ἦνοιξε νέον

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΥ

ΚΩΣΤΗ ΛΑΜΠΡΟΥ.

Εἶναι μοναδικὸν εἰς τὴν πολυτέλειάν του, ὅπως διόλου εὐρωπαϊκὸν, με μεγάλην δροσερὰν αἵθουσαν, ἰδιαίτερα καμαρίνια, τὸν γνωστὸν δημοτικώτατον ζύθον τοῦ Κωστή διαρκῶς παγωμένον καὶ ὅλην τὴν αὐλὴν τῶν ἐπιδορκίων, τὴν παρακολουθοῦσαν τὸν βασιλέα ζύθον.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ἀθηναῖος τοῦ Ψυχῇ μεταβαίνει εἰς τὸν Ἱατρὸν διὰ νὰ κυτταχθῇ.

— Γιατρέ μου, πάσχω ἀπὸ ροδεραὶς ἀγρυπνίας. Θὰ μοῦ ἔλθῃ κόλπο.

— Πῶς τῶπαθες αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

— Νὰ, γιατρέ μου, ἔχω μιὰ μικρὴ μπιραρία καὶ δὲν μπορῶ νὰ κλείσω μάτι ὅλην τὴ νύκτα.

— Μὰ, τότε, γιατί δὲν κοιμᾶσαι τὴν ἡμέρα;

— Δὲν μπορῶ, γιατρέ μου, γιατί δὲν ἔχω ἄνθρωπο ν' ἀφήσω σ' τὴ μπιραρία.

Κόρη ἐρωτολήπτος, λέγει πρὸς τὸν προσφιλῆ τῆς καρδίας της, τελειόφοιτον τῆς Νομικῆς, εἰς στιγμὰς ἐρωτοβραμῆς :

— *Ἀν πάρῃς τὸ δίπλωμά σου καὶ δὲν με πάρῃς, Μπιμπῆ μου, θὰ γίνω καλογρηά. Ὁ! βεβαιότατα.

Καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς :

— Ἐσὺ τί θὰ γίνῃς, Μπιμπῆ μου;

— Ἐγώ; . . . Δικηγόρος !

Εἰς τὸν ἀστυνομικὸν σταθμὸν Ἀθηνῶν φθάνουν δύο ἐπαρχιώτισσαι συνοδευόμεναι ἀπὸ ἐπαρχιώτην ὅστις ἀφοῦ τὰς ὀδήγησεν εἰς τὴν αἵθουσαν τῆς παραμονῆς πηγαίνει νὰ πάρῃ μπιλιέτα, ἀφοῦ προηγουμένως ἐφρόντισε νὰ τῆς πῇ :

— Μὴν κουνιθῆτε ἀπ' ἐδῶ !

Ἦτον ὁ τελευταῖος ὅστις ἔλαβε εἰσιτήριο, ὁ σιδηρόδρομος σφυρίζει καὶ μὴ προφθάνων νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν αἵθουσαν τρέχει ἐντὸς βαγονίου καὶ παρακαλεῖ κλητῆρά τινα νὰ εἰδοποιήσῃ τὰς δύο Κυρίας νὰ ἔλθουν καὶ αὐταί.

Ὁ κλητὴρ πρὸς τὰς ἐπαρχιώτιδας. «Ε, Σπικωθῆτε ὁ σιδηρόδρομος θὰ φύγῃ.

Ἐκεῖναι. Ἀμὴν δέ; Δὲν κουνιῶμαστ' ἀπ' ἐδῶ. Θέλεις τάχατες νὰ πάρῃς τὴν θέσιν μας;

Ἐκεῖνος. Βρὲ φύγει γιὰ τὸν Πειραιᾶ !

Ἐκεῖναι. Ἀμ' καὶ μεῖς γιὰ τὸν Πειραιᾶ εἴμαστε, νὰ τώρα θὰ φύγομε.

Καὶ ἐνθὺν αἱ ἀγαθαὶ ἐπαρχιώτιδες, ὅτι ὁ σιδηρόδρομος ἀναχωρεῖ σύρων μετὰ τῶν βαγονίων καὶ τὴν αἵθουσαν τῆς παραμονῆς. (Ἱστορικόν.)

Ἀθηναῖα δεσποινίς, ὥραία γάμου, ἔπασχε κατ' αὐτὰς ἀγρυπνίας.

Ἐν τῇ παραφορᾷ τῆς στενοχωρίας της μετὰ δακρύων ἐφώνησε :

— Δόστε με ὅπιον, θὰ πάρω ὅπιον.

Ὁ ἀδελφὸς καλαμπουρίζων ἐκ τοῦ παρακειμένου δωματίου τῇ φωνάζει :

— Τὸ ξεύρω κ' ἐγὼ ποῦ παίρνεις ὅπιον, μὰ πρέπει νὰ τὸν βοῦμε.

ΑΠΟ ΚΕΙΝΗ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ποῦ δυὸ χεῖλη ῥοδαρὰ Μ' ἐφιλήσανε ἔς τὰ μάτια με φιλάκια φλογερὰ Ἐτυφλώθηκ' ἀπ' ταῖς φλόγαις, μὰ παράξενο—χαρά μου!— Ἀντὶ νὰχω ὅλω σκότῃ, ὅλω ῥόδα ἔχω ἔμπροστά μου! Κωστής.